

svarede deres rigelige Andel i Erhvervskommunens Byrder, men ogsaa en hel Del andre næringsdrivende, som ikke ved deres Forretning paaførte denne Kommune Udgifter af nogen Art, de ikke i Forvejen gav rigelig Valuta for gennem Huslejen, der jo indeslutter Andel i Grundskatterne.

Det Faktum, at de nævnte Regler om Erhvervsskat have været en Skuffelse for Byerne, har formentlig foresvævet det høje Indenrigsministerium, da det under 10. Maj 1910 nedsatte den kommunale Skattekommission og i Kommissoriet bl. a. gav denne til Opgave at undersøge, „om Hensynet til de paagældende Kommuners og Skatteyderes berettigede Interesser kræver Indførelse af et nyt Grundlag for den mellemkommunale Beskatning.“ Efter Indholdet af den afgivne Betænkning maa det imidlertid antages, at Kommissionens Flertal har fundet, at „de paaklagede Ulemper ved den nuværende Ordning ville kunne afhjælpes ved at tillade Skattens Beregning paa Grundlag af Erhvervskommunens fulde Skatteprocent eller Ligningsprocent samt ved en Udvidelse af de skattepligtiges Kreds“. Det kan dog nu vistnok ikke bestrides, at der gennem det af Kommissionens Flertal fremsatte Forslag er rokket betænkelig ved det ovennævnte gamle Hovedprincip om Opholdskommunens Ret, og at der i Virkeligheden bag derved skimtes et diametralt modsat Princip, som allerede delvis havde faaet Fodfæste i Loven af 1903, nemlig Kravet om, at ikke Opholdskommunen som saadan, men den Kommune, hvorfra Skatteindtægten stammer, skal have Hovedparten af Skatten. Rigtigheden heraf erkendes formentlig ogsaa delvis af Kommissionen.

Det forekommer imidlertid Andragerne, at det er meget tvivlsomt, om en Erhvervsskat rationelt kan begrundes fra Udgiftssynspunktet. Som ovenanført dækkes Kommunens Udgifter til Vej-, Belysningsvæsen o. s. v. af Grundskatterne; tilbage staa Udgifterne til sociale Formaal (derunder Skole- og Hospitalsvæsen). De kommunale Funktionærer, som bo i en anden Kommune, paaføre ikke Erhvervskommunen nogen Udgift til saadanne Formaal; herom kan der formentlig kun være Tale for en Del selvstændige næringsdrivendes Vedkommende, som bo udenfor deres Erhvervskommune. Men selv om man ikke vil godkende den Betragtning, at disse næringsdrivende ved det Liv og den Forretning, de skabe, gavne deres Erhvervskommune mere, end de kunne skade den ved den Udgift, de eventuelt indirekte kunne paaføre denne til deres Medhjælpere, er det rent tilfældigt, om disse Medhjælpere bo i Erhvervskommunen, og paa sli Tilfældighed synes man ikke at kunne begrunde en Lov. Men i hvert Fald fremgaar det af det af Frederiksberg Kommunalbestyrelse fremlagte Materiale, at i Forholdet mellem København og Frederiksberg er det Frederiksberg, der som Opholdskommune for Overskuddet af de nævnte Medhjælpere har en Ekstraudgift til sociale Formaal.

Set fra Udgiftssynspunktet vil det derfor formentlig være umuligt at begrunde Anvendelsen af de nugældende Erhvervsskatregler imellem København og Frederiksberg, og i endnu højere Grad gælder det om de foreslaaede nye Regler.

Hvis man dernæst vil forsøge at opstille en rationel Begrundelse for Erhvervsskat, set fra Indtægtssynspunktet, falder det formentlig først straks i Øjnene, at med Hensyn til en meget betydelig Del af de næringsdrivende og særlig de store Forretninger, om hvis Skatteydelse det særlig drejer sig, er Forholdet det, at de ikke blot hente deres Indtægt fra selve Erhvervskommunen, men ogsaa fra dennes Opland. Specielt i Forholdet mellem København og Frederiksberg udgøre de Beløb, som Frederiksbergere betale til københavnske næringsdrivende, saavel saadanne som bo i København som udenfor samme, meget betydelige Summer. Derfor synes det ganske vilkaarligt og i Strid med den ovennævnte gamle Lovregel om Opholdskommunens Ret at give København Andel i Skatten fra de Frederiksbergere, der drive Forretning i København. Og det samme maa formentlig gælde for disses Medhjælpere. Saa er der kun tilbage de kommunale Funktionærer og Embedsmænd. En Kommune har imidlertid neppe nogen som helst Føje til, alene paa den Konto, at en Mand er ansat i dens Tjeneste, at afkræve ham Skat af den derfra hidrørende Indtægt Kravet herom synes at have en ret middelalderlig Karakter og at staa i Strid med Begrebet om den nationale Enhed. Det falder i god Traad med den af Københavns Kommune indførte Boligtvang, der synes ganske stridende mod moderne Tankegang og Frihedens Idé. Naar de kommunale Embedsmænd udføre det Arbejde, hvorfor Kommunen betaler dem, og Tjenestens Tarv ikke medfører Nødvendigheden af Bolig for dem i Erhvervskommunen, synes det kun at være et Overgreb, at Kommunen vil stavnsbinde dem til at bo i et bestemt Distrikt. Den Betragtning, der undertiden an-